

Sygn. akt **IV Ka 299/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Anna Dziergawka

Protokolant sądowy Ewelina Rajska-Krusik

przy udziale Przemysława Szurki - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz – Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 17 maja 2022 r.

sprawy **M. O.** s. J. i A., ur. (...)

w B.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 4 lutego 2022 r. sygn. akt XI K 560/21

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 299/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 lutego 2022 roku w sprawie XI K 560/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami*

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	- zaświadczenie z (...) od (...) z dnia 13.05.2022 r. (k. 105)	Zaświadczenie nie ma znaczenia dla ustaleń faktycznych kwestionowanych przez obrońcę w zakresie popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k. jak również nie ma wpływu na wymiar kary.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzuty zgłoszone przez obrońcę oskarżonego:</p> <p>1. obraza przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia, a która polegała na błędnej ocenie materiału dowodowego, zebranego w sprawie, która doprowadziła Sąd do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu według kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k., zamiast art. 178a § 1 k.k.,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k.</p> <p>3. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przed analizą poszczególnych zarzutów związanych z oceną materiału dowodowego należy podnieść, że ocena ta na podstawie art. 7 k.p.k. winna być dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Obowiązek ten dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego, który nie może ograniczyć się do prostego zanegowania oceny dokonanej przez sąd I instancji i arbitralnego stwierdzenia, że wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt XI K 650/14, który sąd orzekający wziął pod uwagę, uległ zatarciu. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo stwierdzenie o zatarciu skazania w zakresie cytowanego wyżej wyroku, które nie jest poparte żadnymi dowodami i nie znajduje potwierdzenia, ani w ustalonym stanie faktycznym, ani w przepisach prawa.</p> <p>Podkreślić bowiem należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy, wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt XI K 650/14 dotyczący czynu z art. 178a § 1 k.k. nie uległ zatarciu.</p> <p>Po pierwsze trzeba zauważyć, że zgodnie z treścią art. 76 § 1 i 2 k.k., skazanie ulega zatarciu</p>	

z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby, jednakże nie wcześniej niż z chwilą wykonania grzywny, środka karnego, przepadku lub środka kompensacyjnego. Tymczasem mimo, że okres próby w sprawie XI K 650/14 Sądu Rejonowego w Bydgoszczy minął w dniu 4 marca 2018 roku, to środek karny w postaci 3 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został wykonany w dniu 21 kwietnia 2020 roku.

W rozpatrywanej sprawie jest istotne, że M. O. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2017 roku w sprawie o sygn. akt III K 858/15 na karę 2 lat pozbawienia wolności, gdzie skazanie nie uległo zatarciu. Ponadto M. O. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt IX K 562/20 na karę 2 lat ograniczenia wolności. Zgodnie zaś z treścią art. 108 k.k., jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Zatem nie ma wątpliwości, że w stosunku do skazanego M. O. wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 lutego 2015 r. w sprawie o sygn. akt XI K 650/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. nie uległ zatarciu.

Powyższych ustaleń nie może zmienić cytowany przez obrońcę wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.12.2020 r. w sprawie o sygn. V KK 504/20 (LEX nr 3247998),

albowiem w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie XI K 560/21 nie doszło do zatarcia skazania za czyn z art. 178a § 1 k.k. Powyższe ustalenie obligowało Sąd pierwszej instancji do skazania M. O. w rozpatrywanej sprawie za czyn z art. 178a § 4 k.k., co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku (k. 74 akt).

Odnosząc się do zarzutu błędu w zakresie ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy wskazuje, iż nie budzą żadnych wątpliwości właściwie dokonane ustalenia sądu I instancji, które są oparte na analizie prawidłowo ocenionych dowodów. Jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz musi wykazywać konkretne uchybienia w zakresie zasad logicznego rozumowania, jakich dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Apelacja obrońcy oskarżonego, w zakresie postawionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, ma w istocie charakter polemiczny w rozumieniu wskazanym wyżej. Skarżący nie wskazuje bowiem na to, jakich uchybień w zakresie logicznego rozumowania miałby dopuścić się sąd I instancji w ocenie materiału dowodowego. Ta okoliczność uzasadnia tezę, iż tak skonstruowany zarzut nie

może być uwzględniony przez sąd odwoławczy.

Sąd odwoławczy nie podzielił także ostatniego zarzutu stawianego zaskarżonemu wyrokowi, a mianowicie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić w sposób zasadny w sytuacji, kiedy wymierzona kara, jakkolwiek mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Innymi słowy zarzut taki można podnosić, gdy w odczuciu społecznym kara taka byłaby karą niesprawiedliwą. Zatem „rażąca niewspółmierność kary” o jakiej traktuje treść art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 k.k. oraz zasad wymiaru kary ukształtowanych ugruntowaną praktyką orzeczniczą. Wskazać należy, że pojęcie „rażącej niewspółmierności kary” oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi wówczas, gdy prima facie odbiega ona od kary, jaka należałoby wymierzyć, mając na względzie całokształt okoliczności podmiotowo – przedmiotowych

danej sprawy (por. wyrok SN z 13 lutego 2020 r., II DSK 7/19, LEX nr 3221469). Rażąca niewspółmierność kary zachodzi również wówczas, kiedy kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonego. Oczywistym przy tym pozostaje, iż w każdym wypadku sąd winien baczyć, aby całokształt represji karnej nie przekraczał stopnia winy tzn. by nie wymierzono kary ponad winę sprawcy, chociażby przemawiały za tym potrzeby prewencji indywidualnej i ogólnej. Przy czym na uwagę zasługuje okoliczność, że skarżący rażąca niewspółmierność kary wywodzi z błędnie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu z art. 178a § 4 k.k., zamiast z art. 178a § 1 k.k., co jednak nie znalazło potwierdzenia w ustaleniach sądu odwoławczego. Tym samym zarzut w tym zakresie okazał się bezpodstawny.

Reasumując, stwierdzić trzeba, że apelacja obrońcy M. O. okazała się niezasadna. Sąd I instancji przeprowadził wszelkie niezbędne dowody, które legły u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiocie kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary względem oskarżonego, a swoje stanowisko w tym względzie przekonująco uzasadnił. Sąd odwoławczy stanowisko to podziela. Stąd też sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uznania, że wymierzając za czyn z art. 178a § 4 k.k. karę oraz środek karny sąd a quo uczynił

to wbrew zasadom wynikającym z treści art. 53 k.k. przez co wymiar sankcji karnej przyjęty przez ten sąd byłby rażąco niewspółmierny. W ocenie Sądu Okręgowego, kara, jak i środek karny, orzeczone wobec M. O. są słuszne, sprawiedliwe i czynią zadość zasadom i dyrektywom wymiaru kary, tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem sądu odwoławczego analiza akt sprawy, w szczególności zaś wszystkich okoliczności dotyczących wymiaru kary i środka karnego pozwala zasadnie stwierdzić, iż wymierzona oskarżonemu kara i wysokość środka karnego zostały ukształtowane prawidłowo, respektując w pełni zasady sądowego wymiaru kary, a sąd orzekający nie wykroczył poza swoje uprawnienia w zakresie swobodnego kształtowania sędziowskiego wymiaru kary.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 178a § 1 k.k. i wymierzenie łagodniejszej kary oraz środka karnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek zgłoszony przez obrońcę nie zasługiwał na uwzględnienie z tych samych powodów, które

wskazano wyżej jako motywy nieuwzględnienia zarzutów apelacji.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 lutego 2022 roku w sprawie XI K 560/21	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania. Sąd meriti jasno wskazał, które z dowodów uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości, a którym odmówił takiego przymiotu i w jakiej części. Sąd słusznie uznał, że oskarżony był wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k., albowiem skazanie to uległo zatarciu. Ocena ta zyskała pełną aprobatę sądu odwoławczego.</p> <p>Niezasadność zarzutów apelacji i brak argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie w ocenie sądu odwoławczego stanowi wyłącznie polemikę ze stanowiskiem sądu I instancji. Ponadto dołączone do sprawy w toku postępowania odwoławczego zaświadczenie nie ma wpływu na zmianę oceny w zakresie ustaleń faktycznych sądu I instancji, związanych z przyjętą kwalifikacją prawną czynu oraz wymiarem orzeczonej kary i środków karnych.</p>	

<p>W sprawie nie zachodzą warunki z art. 437 § 2 k.p.k., z zatem nie było podstaw do uwzględnienia wniosku alternatywnego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia przewodu w całości.</p> <p>Nie stwierdzono także okoliczności podlegających uwzględnieniu przez sąd odwoławczy z urzędu w postaci przesłanek z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., które musiałyby skutkować uchyleniem lub zmianą wyroku.</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu sąd zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Sąd odwoławczy mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego uznał za zasadne zwolnienie go w oparciu o normę z art. 624 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. O.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4 lutego 2022 roku w sprawie XI K 560/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana